

familier, der passede børnene på deltid, trekvart tid eller fuld tid. Og det ville konkret skabe mere plads til børnene i disse institutioner, der i dag er fyldt til bristepunktet.

Så jeg mener, at den politiske indsats vedrørende børnenes miljø skal foregå på to niveauer. De børn, der opholder sig i en institution, skal sikres sunde omgivelser, højere kvalitet, samtidig med at fleksibiliteten i selve børnepasningen skal øges.

Jeg har fuld sympati for intentionerne i Enhedslistens forslag og bakker op om de fleste punkter fra større overskuelighed over regler for sundhed og sikkerhed til uvildigt tilsyn, osv.

Og jeg vil sige til Enhedslisten: Lad os dog sammen lave et forslag igen. Vi har gjort det tidligere. Børnene har krav på det. Vi skylder dem det. Så lad os lave et forslag, som vi alle sammen kan gå ind for. Det her kan vi ikke støtte.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Jette Gottlieb.

Jette Gottlieb (EL):

Det er sandt, som det er sagt, at det her forslag har været fremsat før. Og man kunne selvfølgelig have den naive tiltro til, at når det har været fremsat før og i øvrigt er blevet positivt modtaget i salen, som det er blevet, at så havde det faktisk også haft indflydelse på den måde, som man har behandlet det f.eks. i ministeriet og andre steder.

Sagen er jo, at hver gang vi har fremsat forslaget, er vi næsten blevet kvalt i velvilje. Folk har jo ment, at det var vældig godt, at der overhovedet kom fokus på den debat, osv., osv., men sandheden er, at der ingenting sker, eller rettere, at det, der sker, er, at det går den gale vej. Og det hænger selvfølgelig sammen med, at samtidig med at man laver pasningsgaranti, skaber man jo nogle kvantitative betingelser, der gør, at merindskrivning er den nemme løsning. Og det betyder, at dag for dag bliver forholdene for børnene i institutionerne værre.

Vores formål med at fremsætte forslaget er jo i al sin enkelhed at sikre, at børn i vuggestuer, børnehaver, fritidshjem og skolefritidsordninger sikres et sundt og sikkert fysisk miljø. Og det er uforståeligt for os, at der ikke er større opmærksomhed og større fokus på det fra regeringens side, al den stund de skader og de problemer, der kommer ud af det, er meget dokumenterede.

Først og fremmest er der alvorlige sikkerheds- og sundhedsmæssige problemer i mange institutioner. Det er det, der gør behovet for et samlet regulerende regelsæt og et effektivt tilsyn helt akut, og det bliver som sagt stadig værre. Det hænger jo blandt andet sammen med det store pres, der snart i mange år har været på området, det med at merindskrive børn i institutionerne. Mange steder er grænsen for forsvarlighed simpelt hen overskredet.

Vi blev da glade, da vi kunne se, at regeringen i deres folkesundhedsprogram netop har børn, sundhed og trivsel som et af hovedmålene. Det er givet, at vi ved at forbedre hygiejneforholdene ved for eksempel at gøre hyppig håndvask til en naturlig del af dagligdagen og sådan nogle ting kan gøre noget, men det løser jo ikke de helt grundlæggende problemer, som især skyldes for dårlige fysiske rammer og ikke mindst alt for lidt plads. Det er ikke tilfældigt, at begrebet burbørn har været fremført.

En undersøgelse i Ugeskrift for Læger forrige efterår bekræftede jo det, som vi alle sammen godt vidste i forvejen, at børn, der er stuvet sammen, oftere bliver syge end børn, der har mere plads i daginstitutionerne. Og ikke mindst skolefritidsordningerne, hvor over 110.000 børn har deres daglige gang, er voldsomt præget af miljøproblemer, fordi der overhovedet ikke findes noget regulerende regelsæt.

Et eksempel på, hvor slemt det kan være, er skolefritidsordningen Ellebo i Hadsten, der blev beskrevet af Politiken. Der var 145 indskrevne børn i en institution beregnet til 60 børn, og der var ca. 1,4 m² gulvplads pr. barn. Institutionen rådede kun over fire toiletter til samtlige børn, ligesom ventilationen var fuldstændig mangelfuld.

I modsætning til vuggestuer, børnehaver og fritidshjem hører skolefritidsordningerne under skolevæsenet og dermed Undervisningsministeriet. Undervisningsministeren udtrykte i foråret sidste år bekymring for forholdene på skolefritidsordningerne, men har samtidig sagt, at hun indtil videre ikke vil udstede minimumsbestemmelser på området.

For de børn, der tilbringer mange timer om ugen i skolefritidsordningerne, er det svært at forstå, at de skal have dårligere forhold end kammeraterne, der er så heldige at have fået en fritidshjemsplads. Jeg tror altså også, det er svært at forstå for de forældre, der lægger børn til. Selvfølgelig er der brug for ensartede minimumsbestemmelser for de to ordninger.